

James Joyce

Odysseus

„Výborně, výborně řečeno,“ povídá John Wyse. „Co si dáš?“
„Císařskou jízdni policii,“ povídá Lenehan. „Abych to oslavil.“
„Jeden půlčík, Terry,“ povídá John Wyse, „a jednu zdviženou ruku. Terry, snad nespíš?“
„Ano prosím,“ povídá Terry. „Půl štamprle visky a láhev allsopa. Hned, prosím.“

Místo aby obsluhoval panstvo, on čučí do toho sakramentského plátku a hledá v něm pikanterie. Obrázek, jak do sebe zápasníci trkají, až si sakramentskou lebku nadobro rozbijí; jeden se, hlavu skloněnou, žene na druhého jako býk na vrata. A zas jiný obrázek: *Černý netvor upálen v Omaze, Ga*. Plno zálesáků v širácích se sklopenou střechou, střílejí na negra oběšeného na stromě, jazyk vyplazený a pod sebou má hranici. Hrome, v moři by ho ještě měli utopit a na elektrickém křesle odpravit a ukřižovat, aby to měli jisté.

„A co válečné loďstvo,“ povídá Ned, „které drží v šachu naše nepřátele.“

„Něco ti o tom řeknu,“ povídá občan. „Hotové peklo na zemi. Přečti si o tom v novinách odhalení o tom, jak se bičuje na školních lodích v Portsmouthu. Píše o tom nějaký chlap, říká si *Zhnusený*.“

A hned se rozpovídá o tělesných trestech, to se postaví do pozoru mužstvo, důstojníci i kontraadmiráli v třírohých kloboucích, asistuje u toho pastor s protestantskou biblí, přivedou mládenečka, ten vříská po mámě, a přivážou ho na zadek děla.“

„Pětadvacet na prdel,“ povídá občan, „tak tomu říkával ten mamlas sir John Beresford, jenže nynější bohabojný Angličan tomu říká vyprášit jim kalhoty, ať chtějí nebo nechtí.“

I povídá John Wyse:

„Zvyk takový, že porušit, ne světit jej šlechtí.“

A hned vykládá, že tam s dlouhou přijde lodní cvičitel, dá se do toho a nešťastnému mladíkovi setsakra zmaluje zadek, až ječí, jako by jej na nože bral.“

„To je to slavné britské vojsko,“ povídá občan, „co komanduje celý svět. Otroky prý oni nikdy nebudou, přitom jediní na tomto božím světě mají dědičnou sněmovnu a všechna půda patří tuctu kňourů a bavlnářských baronů. To je ta velebená velká říše robotníků a bílých otroků.“

„Nad níž slunce nikdy nevychází,“ povídá Joe.

„Tragické je,“ povídá občan, „že oni v ní věří. Nešťastní jahuové v ní věří.“

Oni věří v obucha, mlatce všemohoucího, stvořitele pekla na zemi a v Jendu Matróze, syna jeho jediného, jenž se počal z Mariny Anny, trpěl pětadvacet na prdel, ukšírován, sedřen až po hřbet jest, kroutil se jak čert do pekla, třetího dne vstal, když mu ztvrdl vích, zloupil Abelesa, leží pod lavicí, bolí ho zadek, neměl by mnout si ho, odtud přijde potit číše slz a krve.“

„Copak není,“ povídá Bloom, „kázeň všude stejná? Nebude myslím stejná i tady, když se síla opře síle?“

Neříkal jsem to? Jakože tady piju ležák, kdyby měl duši třeba na jazyku, pořád bude člověku tvrdit, že život a smrt je totéž.

Zajímavý rozhovor v dublinské hospodě zde končí a jeho aktéři se věnují politickým rozborům, jež ostatně jsou hlavním námětem knihy. Ve vydání z roku 1993 je tato pasáž na straně 254, pro detailisty. V budoucnu se snad povede doplnit originální text pro porovnání.

M.S.

www.spankboy.cz